

Va néixer a Perpinyà el 27 de setembre 1350. Anomenat el Caçador o l'Amador de tota gentilesa, era fill de Pere IV i Leonor de Sicília. Es va casar l'any 1373 amb Maria de Armanyac, amb qui va tenir 3 fills. En el 1380 es va casar amb Violant de Bar, amb qui va tenir 8 fills. Cap d'ells va sobreviure. Va ser el primer infant de la Corona d'Aragó que, abans de la seva coronació, va ser nomenat duc de Girona. Aquest títol va ser creat l'any 1351 per Pere IV. Amb ell volia identificar l'hereu i

Joan I gastava molts diners en donar suport a les arts.

així acabar amb les disputes successòries. Va haver de sufocar, com el seu pare, algunes revoltes a Sardenya i la invasió de l'Empordà per les tropes del comte d'Armanyac, el seu sogre.

A diferència del seu pare podem dir que el seu govern va ser caòtic, sobretot en temes administratius i financers. Poc donat per al govern, li va cedir aquest a la seva esposa Violant de Bar, mentre ell es dedicava a les arts i la caça. Així va instituir els Jocs Florals de Barcelona.

Les finances de la Corona d'Aragó van

restar en fallida. Els motius eren clars. Joan I gastava molts diners en donar suport a les arts. D'altra banda es va instaurar la corrupció a la Cort. Alhora es necessitaven diners per sufocar les revoltes a Sardenya. Aquest estat ruïnós de la hisenda va fer que vengués tots els castells que posseïa al Rosselló. Les Corts també li van donar l'esquena. Consideraven que no tenien perquè pagar la vida llicenciosa del rei mentre el poble passava fam. Al no tenir el suport de les Corts, Joan I va demanar préstecs a banquers florentins. Aquella situació va ser terrible per a l'economia catalana. Mentre Aragó i València van mantenir el seu estatus econòmic, Catalunya va entrar en decadència.

El poble patia grans mancances per culpa de la mala gestió del seu rei. Necessitaven diners per poder sobreviure. L'any 1391 va tenir lloc la primera persecució als jueus. La fama que acumulaven riqueses va provocar que s'assaltessin els barris jueus de Mallorca, València, Barcelona, Girona i Lleida. L'atac al call barceloní es va iniciar el 5 d'agost 1391. No va ser un atac religiós sinó econòmic. Es va assassinar a més de 300 jueus. Alguns es van enriquir, però la situació econòmica no va millorar.

Joan I va morir el 19 de maig 1396 a Torroella de Montgrí. La causa va ser una caiguda del cavall mentre estava de caça. Va ser enterrat al monestir de Poblet.

JOSEP TORRAS I BAGES, PARE DE LA PÀTRIA CATALANA

El bisbe Josep Torras i Bages, va ser per damunt de tot home d'església, de contrastades virtuts heroiques. No gensmenys el Vaticà el nomenà "Pare de l'Església dels nostres temps" i el seu procés de beatificació és viu i segueix per bons camins. La seva pastoral és plena d'amor al proïsme i al ministeri sacerdotal, en tant que les seves aportacions i estudis teològics crearen el que s'anomena avui "escola torrasiana".

També fou un ferm, constant i intel·ligent defensor de la llengua i les tradicions catalanes. Aquesta seva defensa de la nació catalana el fa mereixedor, per part de tots nosaltres, de "pare de la pàtria".

Bé, no voldria ser agosarat, però molt em penso que dos són els maridatges que donaren consistència a la vida de Josep Torras i Bages: l'Església i la Nació catalana. També fou doble el seu maridatge amb la cultura catalana, ja que va ser membre de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona i ensem amb la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

El seu llibre "La tradició catalana" és lloança del poble català i de la fe cristiana que sempre l'ha acompanyat. És celebrada i molt compartida a quella frase que

JOSEP LLUÍS ALBAJAR I ROVIRA és de la Fundació Universitària Martí l'Humà

hom atribueix al pensament del Dr. Torras i Bages: "Catalunya serà cristiana o no serà". Un epítet històricament demostrat i que ell desitjava, sens dubte, indissociable a l'esdevenidor del nostre País.

"La tradició catalana" fou la reacció del Dr. Torras i Bages al que poc abans va escriure el primer ideòleg del catalanisme polític Valentí Almirall a "Lo catalanisme", d'abrandada petja republicana i federal. Un altre "pare de la pàtria", l'autor de "La nacionalitat catalana", el vallesà Enric Prat de la Riba va deixar dites, de l'insigne Bisbe de Vic, aquestes exquisides paraules que no ens podem estar de transcriure: "que diguin d'ell totes les magnificències que vulguin, mentre no li diguin sant, no diran res que expressi tota la real grandesa de la seva personalitat". Prat de la Riba, va ser l'autor de "La nacionalitat catalana" i primer president de la Mancomunitat, preludi del restabliment de la Generalitat de Catalunya.

Déu n'hi do el Dr. Torras i Bages! quina alçada humana i intel·lectual la d'aquest cabanyenc que va néixer el 12 de setembre de 1846 i va saber transcendir el 7 de febrer de 1916 per a joia de tots nosaltres. És per això, que el volem recordar en dates properes al seu aniversari de naixement, i de la Diada Nacional de Catalunya. Moments d'unió del poble català, poble ennoblit per llur tossuderia de sobreviure pacíficament com a Nació. Valentí Almirall, Torras i Bages i Enric Prat de la Riba, coetanis de "la Renaixença". El diari del mateix nom, va tenir per logotip l'au Fènix, simbolitzant d'aquesta manera que el poble català tornaria a re-néixer de les seves pròpies cendres... AMEN!

Estamos perdiendo el rumbo

Parece un grito de auxilio o de socorro, y lo es... pero procedamos con lógica. Hacía muchísimo tiempo que el término "placebo" no pasaba por mi mente, pero, como uno sabe algo de latín, al oírlo sospeché que tenía alguna relación con el verbo latino "placere" (deleitar, causar placer...), pues "placebo" es la primera persona singular de su futuro imperfecto... pero como la explicación, simplemente etimológica, no me satisfacía, recurrí al Diccionario de la Real Academia y allí aclaré el enigma; "placebo": "Sustancia que, careciendo por sí misma de acción terapéutica, produce algún efecto curativo en el enfermo, si éste la recibe convencido de que esa sustancia posee realmente tal acción".

Quien así habló sabía lo que se decía. Por unos días el "efecto placebo" atenuó la arremetida de las pésimas noticias socio-económicas que nos acosaban desde todos los frentes... pasaron "los brotes verdes", los espejismos de las "luces al final del túnel"; el número de parados iba "in crescendo", la hambruna se iba extendiendo... los períodos de recuperación se iban alargando sin fecha de caducidad... y al final nos vino la bomba de los recortes que sembró el pánico y, casi la totalidad de la ciudadanía, se vio obligada a echarse a la calle, pues, quien en un tizeretazo quien en otro, todos se han sentido recortados en sus intereses... el asunto no tiene visos de fácil arreglo, y menos con las trifulcas entre nuestros políticos que vuelven a las andadas... además las consecuencias del endeudamiento externo son imprevisibles, pues la avaricia es universal, la usura está al orden del día, y estamos hipotecando el futuro de nuestras jóvenes generaciones; nuestro hoy es ya

Santos Játiva

dramático, pero el futuro bien podrá calificarse de trágico... se ha mentido mucho tiempo, pero la verdad siempre sale a relucir... no se puede gastar más de lo que se ingresa: AVE, aeropuertos, subsidios, regalos, cheques bebé, contratación de empresas y funcionarios a dedo, polideportivos y piscinas, inútiles obras municipales, rotondas, salas multiusos... tenía que saltar la verdad, la alarmante verdad, de nuestra maltrecha economía aquejada gravemente de corrupciones varias sociales y administrativas...

Los romanos ya vivieron su "placebo" con su "panem et circenses" y es que todas las épocas, en sus momentos más borrascosos, inventan su "placebo" para evadir sus realidades más duras y tolerar mejor las inclemencias de la vida.

El actual tira y afloja del Fondo Monetario Internacional (FMI) para sacar a la economía española de su atolladero, es un ir y venir del "placebo europeo", pero cada vez con más "letra pequeña", con muchísimos detalles o matices económicos que, a la larga, condicionarán e hipotecarán nuestro desarrollo, pues la avaricia no conoce límites, es universal, se ha enquistado en todos los estamentos sociales y goza de buena salud entre los ciudadanos, apoyada o legalizada por la floreciente usura... tanto como se habla en los pactos internacionales de la solidaridad entre los pueblos.

¿No estaremos incluso perdiendo el rumbo? Algunos analistas lo sospechan, no lo afirman, pero lo temen.

SANTOS JÁTIVA es franciscano